

[Poulsgaard]

Det er jo faktisk fantastisk, at vi lever i en tid, hvor vi snakker om nærdemokrati og medindflydelse, og hvad ved jeg, men med hensyn til noget af det, der virkelig vedrører alle danske, nemlig TV og radio, skal seere og lyttere bare være nogle, der spytter i bøs-sen, de skal overhovedet ikke have indflydel-se på, hvad der skal sendes ud. Vi kan jo se, at nu verserer f. eks. sagen om Dansktoppen. Det er en meget populær udsendelse, ja men den skal kvæles. Vi kan se alle disse læser-breve og alle de indlæg, der er om TV ved spisetid og genudsendelse af de populære serier, hvor man faktisk sender de bedste serier, lige når familien Danmark skal sætte sig til middagsbordet. Så får man et skænderi i familien, men det er måske, for at der skal være nogle flere til at vejlede os, når vi er brudt ned psykisk af det, hvad ved jeg. Det undrer jo heller ikke, at Danmarks Radio ikke har tid til den slags ting, når man betænker, hvor travlt Danmarks Radios medar-bejdere har med at holde fri. De har faktisk slet ikke tid til at være på arbejdspladsen.

Jeg stillede et spørgsmål til ministeren den 25. august 1978, om ikke man på licensopkrævningskortet kunne lade lytterne og seerne tilkendegive, hvilke programmer de foretrak, og på hvilke tider de eventuelt ville have de programmer. Ministeren skriver den 12. september bredt og flot tilbage, at det kan man så sandelig da ikke, for en familie består jo af flere medlemmer, og der er måske kun ét licensopkrævningskort. Ja men det kunne måske godt være sådan, at også danskere taler sammen i familien indbyrdes, og der var da ingenting til hinder for, at man kunne have 4, 5, 6 punkter, så man kunne prioritere. Hvis far vil have den ene udsen-delse, mor den anden og børnene den tredje, så kunne de stå der alle sammen. Så fik man nogle retningslinjer, og det kunne ikke være så særlig svært at gennemføre det, hvis altså viljen var til stede.

Derfor har jeg altså gentaget mit spørgs-mål, om ministeren ikke har i sinde at lade foretage en sådan undersøgelse.

**Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):**

Jeg vil så nødig skuffe hr. Poulsgaard, så mit svar bliver negativt.

I svaret på det spørgsmål, som jeg besva-rede skriftligt den 12. september i år, sagde jeg, at spørgsmål af denne art henhørte un-der radiolovgivningen og måtte afgøres af regeringen og folketinget efter sædvanlige demokratiske principper. Nu spørger hr. Poulsgaard, om jeg på giroindbetalingskorte-ne vil give licensbetalerne mulighed for at tilkendegive deres mening om Danmarks Ra-dios programvirksomhed.

Svaret må igen blive et nej. Det endelige administrative ansvar for Danmarks Radios programvirksomhed er ifølge radiolovens § 9 henlagt til radiatorådet. Det har hr. Poulsgaard ikke én gang, men gentagne gange fået at vide, og da hr. Poulsgaard ikke er nybegyn-der i dette ting, så burde det være på tide, at han kendte lovgivningen. Danmarks Radio foranstalter sine egne meningsmålinger, og jeg har som minister ikke tænkt mig at gøre noget tilsvarende.

**Poulsgaard (FP):**

Det kan jo ikke nytte noget, at kulturmini-steren og jeg bliver grove mod hverandre. Det kan jo ikke nytte noget, at ministeren kommer og påstår, at hr. Poulsgaard ikke kender lovgivningen eller burde kende lov-givningen, eller hvordan det blev udtrykt. Jo, jeg kender godt lovgivningen, men vi er lov-givere herinde, og hvis der er en lov, der ik-ke fungerer efter hensigten, så bør vi ændre den. Det er ikke engang en lovændring, jeg søger. Jeg vil ikke have, at folk skal være bestemmende. Jeg ønsker bare, at der skal åbnes mulighed for på girokortene at give udtryk for, hvilke programmer man ønsker sendt.

Det kan ikke nytte noget, at ministeren hele tiden kommer rendende her og siger, at det er radiatorådet, der ordner det dér, for det er folketinget, der fastsætter licensen, og det er også folketinget, der udpeger en del af radiatorådsmedlemmerne. Derfor har folketin-get også en del ansvar for det, der foregår dér. Ministeren er altså den øverste ansvarli-ge for Danmarks Radio ifølge lovgivningen, det er vist korrekt. Derfor burde ministeren ikke være så arrogant at afvise sådan noget i stedet for at tage en drøftelse op og se, om det ikke var praktisk gennemførligt. Jeg hå-ber, at ministeren vil komme på bedre tan-ker.